

HARKAI VASS ÉVA KÉT VERSE

ÓDAI gás*

ave mozART! ave bARTók! éljen az ART! – részemről bók
s bár nem kenyerem az óda mégse legyen ez CODA
elhamarkodott zárszó a köszöntő előtt – vagy himnuszt? azt juszt
se! olyat költsenek a haza bölcsei – teszem azt: kölcsény

tegnapelőtt a fesztiválkertben
miközben a murva sarum szíjai alá szorult durva jelenet szemtanúja
lettem:

egy cédrusbokor mögül látám – botrány a botrány hátán –
jön bARTók s nyomában mozART – gondolnád: hoch ART
de nem! az édes mozART-muzsika helyett a két mester egymásnak esett
bARTók kiabál s wienben vett mozART-tallert és -kugelt zabál
mozART hisztizik – keine nachtmusik! – komm liebe int
constanzának s miközben teli szájjal tömködi magába a (csodálatos)
mandarint
viháncol: a fesztiválkertre néző erkélyen nejével a bARTók-rádió
rapjére táncol

mozART dalában? mozART dallamában?
– hiába írja orbán – mire jutnak így hárman?
de azért ave bARTók! ave mozART!
annak örömére hogy mégis itt kószált
– miskolc é a priusz – a két géniusz

* „... 2003. június 19-én, pontban éjfélkor a Miskolci Nemzeti Színház előtti Déryné-kertben nyilvános légyotton találkozik Bartók + Mozart. Nem tudni, a tér melyik szegletében fognak kezét és váltanak szót, s hogy pontosan miről beszélnek. Találkozásuk apropóját a Miskolci Nemzetközi Operafesztivál adja; ebben az időpontban mindketten azt fürkészik, kik és mit szólnak a találkozásukhoz, arra kíváncsiak, ímélben kik és mivel köszöntik őket a fesztivál alkalomból.

Felkérek, légy Te is a köszöntők között, ímélázz azon, hogy erre az alkalomra mivel üdvözlöd őket. Idén ismét kedved szerint bújhatsz a Mesterek és/vagy hőseik bőrébe. (. . .)

*A Miskolci Nemzetközi Operafesztivál nevében,
küldeményedet várva, üdvözlettel:*

Vass Tibor

Miskolc, 2003. április”

2003. május 14.

MI LESZ EBBŐL GONDOLTA

a vonat ablakán át szemlélte a leromlott tájat amint a szerelvény a külvárost elérte a kies síkság az elhagyott remíz után több lágság kellene ide ha nem zökkenne alatta kerék nem kattanna sín azt hinné a pannon téiben áll egy ablak mögöl nézi mozdulatlan

hogyan cserélődik a szín hogyan hordják ki lassan az ősz s be a tél bútorait hol vagyok kérdezné a kásás hidegben de nem éppen így – wo bin ich gondolná az itt és ott interregnumában a táj megenyhülése a város közelgő érverése csupa mellékkörülmény

rádás később majd az idegenség tereit is bejárja fáradt sétákkal átlót húz épületek utcák terek közé a város napok és hetek múltával is távol tartja magát a folyó

a híd a gát mind messzebbre lökődik tőle a ködbe vesző buszok ablakára fagyott pára függönyén túl sejlik dereng egy meghiusult panoráma.